

История нямал народа – за царе и велики дела,
Само предания от уста на уста.
Тежко живеел – под робство петвековно,
От сутрин до здрач с хомот на врата.
Разяждала мъквата сърцето юнашко
И страдал безмълвно покорният раб.
Ясно разбирал съдбата си тежка и грешна,
Сам в себе си вяра загубил и сляп,
Люлеел се в робската люлка народа.
А мракът се стелел навред и приспивал
В села градове от най-малък до стар
Ясно разбирал, че тъй е орисан, и изход не виждал.
Но, видиш ли, той появил се – Паисий,
Облечен в монашеско расо и прям,
Без да се чуди подхванал перото и в
Ъгъла пишел с догаряща свещ досред ноц!
Лист подир лист се занизали бързо –
Гордост, величие, сила струели оттам
А също и чувство за срам, укор към всеки.
Решил той народа от тежкия сън да събуди
Със пламенна реч и слова величави.
Къде ли не ходил ? И чел, и разказвал
А той, народът, с копнежи го слушал, повярвал и в миг се събудил.

Габриела Венциславова Петрова, 14г.,
IX А клас, СУ „Крум Попов”,
Учител по БЕЛ: Илияна Петрова